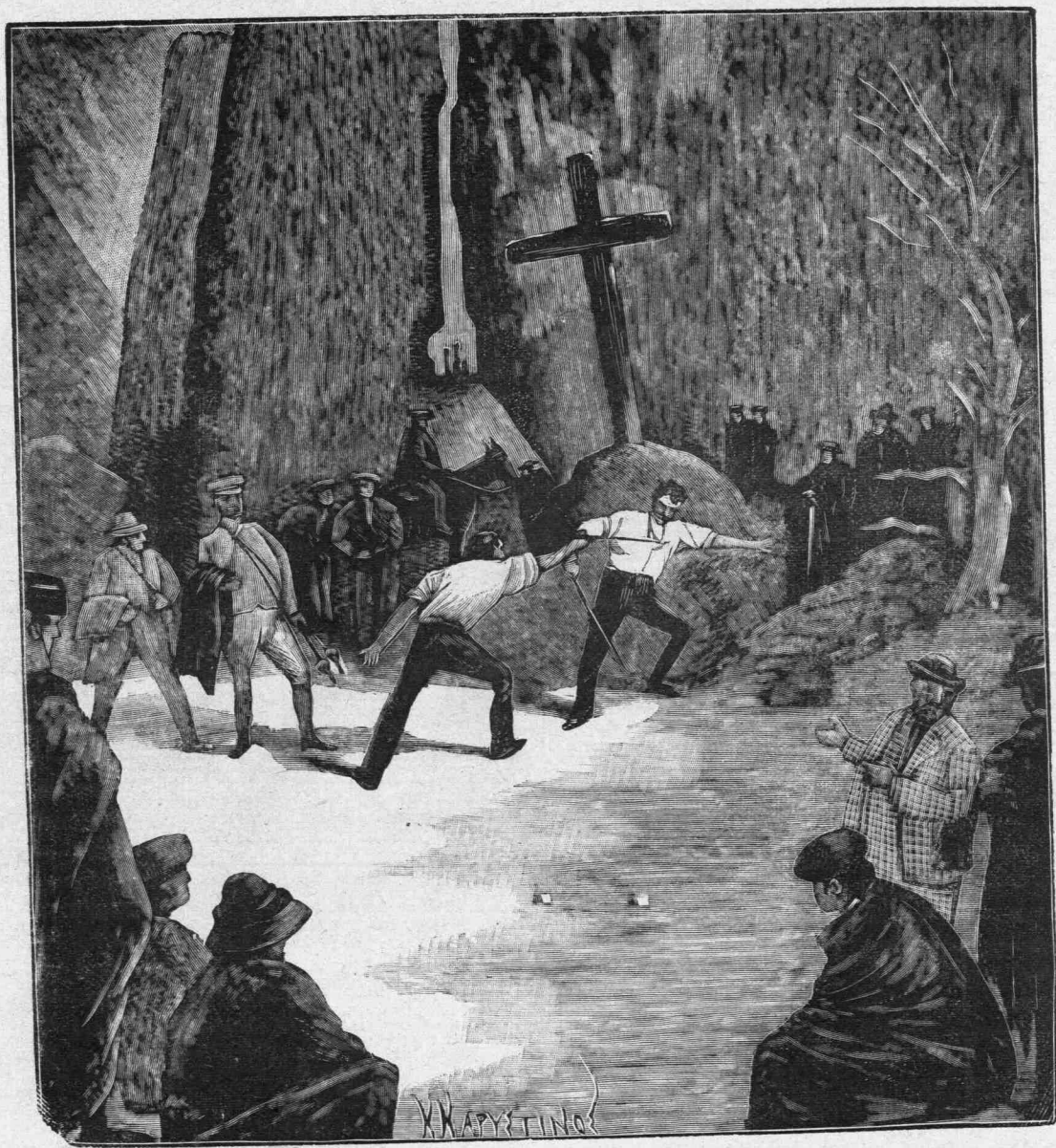

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ
ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

Ὁ Δαμβέρτος ἐβύθισε τὸ ξίφος ἐν μέσῳ τοῦ στήθους τοῦ Βωνοῆς (Σελ. 70).

Ὁ Βωνοῆς ἔτριξε τοὺς ὀδόντας.
Οὐδεμία φιλικὴ χεὶρ ἐτείνετο πρὸς αὐτόν.
Ἀποστροφᾶς μόνον καὶ ζηλοτυπίας ἐπέσυρε παρὰ πάντων.
Ἄν τὰ ὄπλα δὲν τὸν ἠνέδουν, οὐδεὶς θὰ ἐλυπεῖτο τὸν θά-
νατόν του. Τὸ τέλος του θὰ ἐθεωρεῖτο ὡς ἀπολύτρωσις.
Τὸ τέλος του !
Καὶ ὁ ἴδιος, ἐπ' αὐτῇ τῇ σκέψει ἐμειδίασε σαρκῶνιον μει-
διάμα.
Ἦτο ἄφρων τῷ ὄντι ὁ ἐκλέγων τοιοῦτον ἀντίπαλον, καὶ
ἀφίνων αὐτῷ μάλιστα τὴν ἐκλογὴν τοῦ ὅπλου.
Οὕτω ἐσκέπτετο ὁ κόμης. Αὐτός, ἄλλως θὰ ἐφέρετο.
Τὰς σκέψεις του διέκοψεν ἡ φωνὴ τοῦ Δαμβέρτου, λέγοντος :
— Σὲ παρακαλῶ, κύριε, ταχέως.

Ὁ μαῦρος ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ δύο ζεῖγη ξιφῶν μακρῶν,
καινουργῶν, ὧν ὁ χάλυψ ἀπέστειλθεν.
— Ἐκλέξατε, κύριε, εἶπεν ὁ Δαμβέρτος.
— Σὲ παρακαλῶ νὰ παρατηρήσητε, ὑπέλαθε τυχῶς
ὁ Βωνοῆς, ὅτι δὲν προβαίνομεν κατὰ τοὺς τύπους. Σὲ κα-
θιστῶ ὑπεύθυνον τοῦ πράγματος.
— Ἔστω ! ἔρχομαι ἀπὸ τόπον ὅπου δὲν προσέχουν τόσοι
εἰς τοὺς τύπους.
Ὁ Δαμβέρτος ἔρριψε τὸν χιτῶνά του ἐπὶ τῆς γλῆσς, ἔλυ-
σε τὸν λαιμοδέτην του καὶ ἠνέφξε τὸ ἀθλητικόν του στήθος.
Ἦτο νεαρώτερος τοῦ κόμητος. Ὁ Βωνοῆς ὑπερέβαινε τὸ
πεντηκοστόν. Ὁ Δαμβέρτος ἦτο τεσσαράκοντα καὶ πέντε
ἡδὴ ἐτῶν, ἀλλ' ἀμφότεροι ἐφαίνοντο ἐξ ἴσου ρωμαλέοι. Ὁ